

ÎN ACEST NUMĂR:

Echipa FRANȚEI și vedetele ei

Un nou serial de box: ULTIMA REPRIZĂ

DOBRIN

JONGLERUL

BALONULUI ROTUND

(înaintea meciului
ROMÂNIA-FRANȚA
de la București)

„Iată mingea pe care o dorim
în poarta lui Carnus...”

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT

APRILIE 1972

nr. 7

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNITI-VĂ!

SPORT

Nr. 7 (318)
APRILIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
tâmb. 225
București — ROMANIA

43 866

CAMPIONATUL MONDIAL

PLEDOARIE PENTRU HOCHEI

De doi ani de când i s-a dăruit «Palatul de gheață», Bucureștiul pare a fi adoptat hocheiul, acest copil teribil al sportului. Desigur, hocheiul era cunoscut la noi mai de mult, dar niciodată în trecut o masă atât de mare de spectatori (fără a mai vorbi de sutele de mii de telespectatori) nu a avut posibilitatea de a se înfrupta din plin dintr-un asemenea banchet, pe care-l oferă întotdeauna un campionat mondial.

Pentru a doua oară bucureștenii au luat contact nemijlocit cu reprezentantele eșalonului al doilea în ierarhia acestui sport, a cărui spectaculozitate cu greu ar putea fi egalată. Vrem să credem că eforturile forurilor noastre sportive de a organiza — pentru a doua oară în termen foarte scurt, în excelente condiții — un campionat mondial (grupele B și C), nu vor fi fost întreprinse în zadar și că, dimpotrivă, ele vor constitui începutul unei

puternice redresări a hocheiului pe gheață. Scopul propagandistic fiind pe deplin atins, rămâne acum ca cluburile (prin întărirea mijloacelor materiale) și tehnicienii noștri să-și facă pe deplin datoria, răspîndind larg hocheiul în rîndurile tineretului, sporindu-i substanțial baza de masă, crescînd necontenit tehnicitatea practicantilor, astfel ca hocheiul românesc să cucerească noi poziții și să urce alte trepte pe scara simbolică a valorilor mondiale.

Cîteva cuvinte despre eroii acestor campionate mondiale.

Hocheiștii polonezi au cîștigat neînvinși întrecerea, ei alcătuiind incontestabil cea mai bună echipă a campionatului. A fost o victorie meritată a spiritului de echipă, fără ca prin aceasta să avem cumva intenția de a diminua virtuțile tehnico-tactice ale sportivilor polonezi.

Echipa care a reprezentat S.U.A. a probat calitățile hocheiului practicat peste ocean: viteză, spontanei-

tate, virtuozitate tehnică, patinaaj excelent, dar, în același timp, și slăbiciunile sale: joc individual și mari diferențe de ritm și comportare de la un joc la altul, de la o repriză la alta. A pierdut meciul decisiv cu reprezentativa Poloniei. O circumstanță în favoarea formației americane — marea ei tinerețe. Oricum, întrecerea va fi fost pentru ea un cîștig, deoarece de multe ori juventutea învață mai multe dintr-o înfrîngere...

Pe locul al treilea, solidă echipă a R.D. Germane, cu jocul ei sobru și aplicat. A cedat la limită în fața primelor două clasate și, firește, s-a situat pe poziția a treia. Sportivii din R.D. Germană practică un hochei curat, dovedă și obținerea cupei «fair-play».

Sportivii români au ocupat un loc bun, al patrulea. Ei au intrat în formă în chiar perioada competiției și lucrul acesta s-a reflectat în poziția finală ocupată de români. Și

POLONIA—IUGOSLAVIA 5—3. Un meci spectaculos, în care polonezii s-au detașat cu greu, în final, față de unul din golurile învingătorilor în poarta lui Gale.

ROMÂNIA—JAPONIA 10—3. Ritm debordant, atac peste atac, ială armele cu care hocheiștii noștri i-au învins pe sportivii asiatici

sportivii noștri au avut carențe în privința ritmului, iar apărarea nu a evoluat la nivelul atacului. Semi-succesul de la București trebuie însă consolidat, neapărat, printr-o comportare viitoare la un nivel cel puțin la fel de înalt. Altfel...

Ultimele trei clasate: Japonia — a reliefat aptitudinile asiaticilor pentru jocul în viteză, dar și lipsa lor de forță, într-un sport în care puterea fizică joacă un rol de prim ordin; Iugoslavia — a evoluat, în general, bine dar din cauza unei oboseli acumulate de-a lungul unei sezon foarte încărcat, a cedat de

fiecare dată la limită în partidele decisive; și Norvegia — a obținut un singur punct, prezentându-se prea modest față de condițiile excelente pe care i le conferă clima și contactele cu vecinii ei, suedezi și finlandezi, mari maeștri ai crosei.

A luat sfârșit o mare competiție sportivă ale cărei roade le-am dori cât mai curînd valorificate de hocheiștii noștri.

D. CALLIMACHI

Fotografii de:
**Theo MACARSCHI și
Dragoș NEAGU**

Primele trei clasate pe podiumul de premiere: locul I — Polonia, locul II — S.U.A., locul III — R.D. Germană.

POLONIA—R.D.GERMANĂ 3—2. Dacă-i învingeau pe polonezi, hocheiștii germani aveau șanse să se claseze pe primul loc, la golaveraj. De aceea ei au atacat (cum se vede și în fotografia noastră) insistent poarta adversă. Dar, în zadar. Titlul a revenit celor mai buni

Dorin DUMITRU, Gheorghe OCZELAK, Titus TARĂU, Mihai DIMANCEA, Romulus BACIU — sau o formulă de echipă. (Lipsește din «5-ul» de bază Alin SAVU și Valeriu GHEORGHE).

5-ul STELEI este optimist.

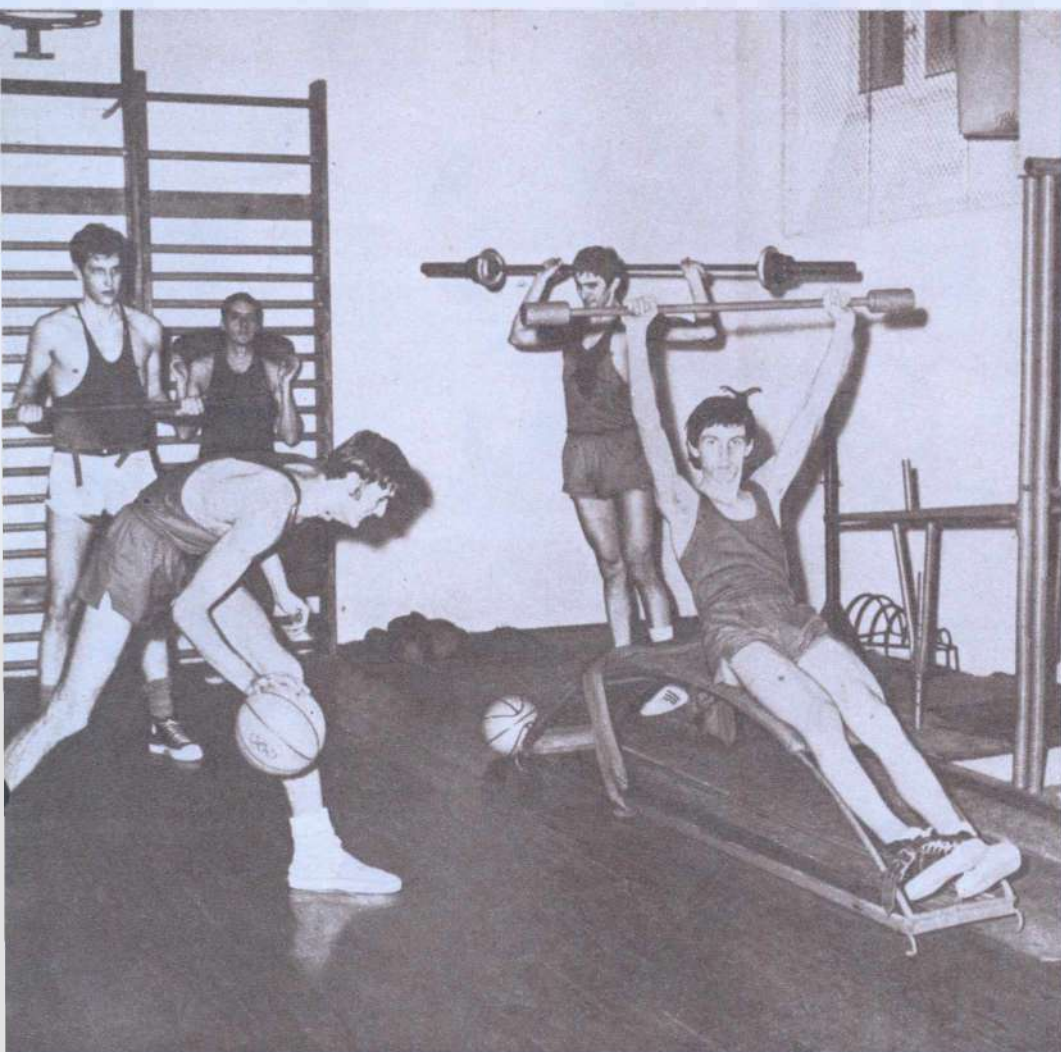
...Are și de ce. În 18 etape nu a înregistrat decât două înfringeri; în rest numai victorii. Iată o adevărată performanță, cu care elevii prof. Vasile POPESCU se pot, pe drept cuvânt, lăuda. Campionatul din acest an părea din start echilibrat și forțele baschetbalistice bine repartizate în mai toate echipele din prima divizie și mai ales la București (Steaua, Dinamo, Politehnica), la Timisoara și la Cluj.

Dar Dinamo și Steaua s-au detașat prematur. Acum în frunte sînt dinamoviștii. Cei de la Steaua sînt însă pe aceeași linie.

Vor tranșa ei în favoarea lor o rivalitate sportivă veche de ani, cu Dinamo? — iată întrebarea la ordinea zilei în baschetul nostru. Încă nu putem ști cu precizie răspunsul.

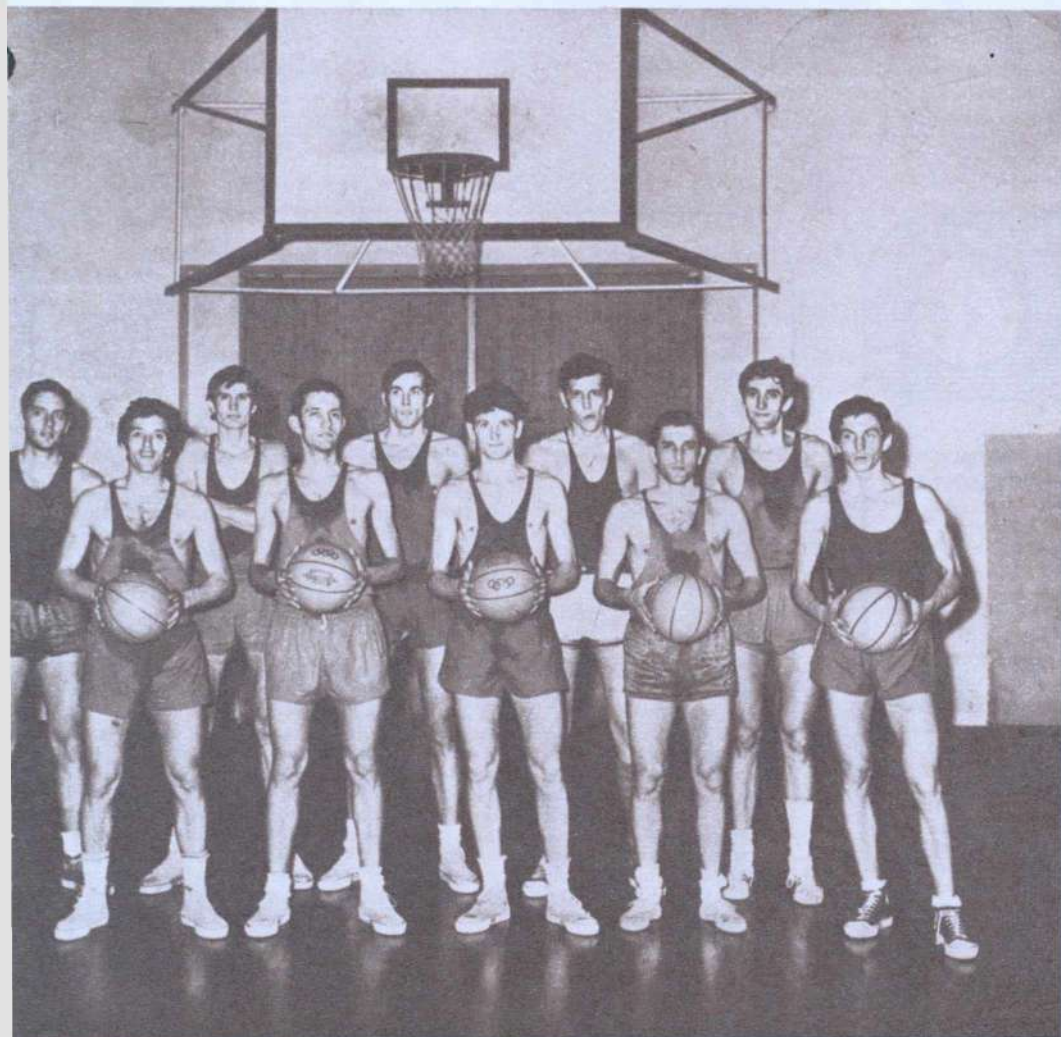
Ceea ce știm însă de pe acum este faptul că «5-ul Steleii este optimist și că ei vrea să întrerupă seria victoriilor dinamoviste în campionat, recucerind un titlu care i-a fost răpit în primăvara anului 1967.

E mult de atunci și baschetbaliștii militari au cam uitat... plăcerea de a fi campioni. I-am găsit dornici s-o reîntîlnească cît de curînd.

Cu cât mai greu la antrenamente, cu atât mai ușor la meci... este deviza baschetbaliștilor de la Steaua.

Iată lotul cu care Steaua speră să câștige campionatul...

PUTIA
CU
scrisori

MARCEL TUDOR — Comuna Mănești. 1) Fotbaliștul Mihai Mocanu, de la Petrolul Ploiești, a fost selecționat pînă în prezent de 33 de ori în echipa națională. 2) Celebru jucător spaniol Alfredo Di Stefano are 45 de ani. 3) Cred că ați reușit să-i cuprindeți pe cei mai buni fotbaliști europeni la ora actuală în echipa: Banks — Dobias, Bobby Moore, Beckenbauer, Facchetti — Bobby Charlton, Netzer — Mazolla, Chivers, Cruyff, Djaici. Poate că lipsesc, totuși, Müller, Sesternev, dar dv. ați indicat doar 11... Dacă se vor găsi citorici care să nu fie de acord cu această «selecționată europeană», vă pot scrie, așa cum doriți, pe adresa: Satul Cocărești-Colț nr. 56, Comuna Mănești, Jud. Prahova.

PAUL PRALEA — Bucecea. Voleibalistul Gabriel Udișteanu este inginer, are 1,92 m înălțime și s-a născut la 20 februarie 1945, la Arad. S-a lansat, însă, în activitatea sportivă în regiunea dv., mai precis la Suceava. Iată și răspunsul la cea de a doua întrebare. Italia a câștigat cele două titluri de campioană mondială la fotbal cu următoarele echipe de bază. 1934: Combi — Monzeglio, Allemandi — Ferraris IV, Monti, Bertolini — Guaita, Meazza, Schiavio, Ferraris, Orsi. 1938: Olivieri — Foni, Rava — Serantoni, Andreolo, Locatelli — Biavati, Meazza, Piola, Ferrari, Colaussi.

TUDORICĂ COȘEREANU — Orăștie. Imi pare rău că Dobrin nu v-a răspuns la nici o scrisoare. Poate că primește prea multe și nu are suficient timp să vă scrie și dv. Cu primul prilej, am să-l rog să vă trimită scrisoarea pe care o așteptați cu atita nerăbdare.

CLARA BUȘCULESCU — București, Călea Griviței nr. 125, of. poșt. 12, sector 8, roagă pe unul dintre colecționarii de trofee sportive să-i trimită o insignă a clubului Rapid, pe care în ciuda tuturor eforturilor nu și-a putut-o procura. În numele corespondentei noastre, mulțumesc colecționarului care o va ajuta să-și procure insigna atât de mult dorită.

ADELA VÎRLAN — Comuna Tibucani. Fotbaliștul dumneavoastră preferat, Florea Dumitrache, s-a născut la 22 mai 1948. I-am transmis felicitările și urările de succes. Vă mulțumesc și vă promite că va juca foarte bine în acest sezon.

ALEXANDRU POPA — Timișoara. În 1961, «Cupa României» la fotbal a fost câștigată de echipa de categorie B, Arieșul Turda, care a învins Rapidul în finală cu cu 2-1 (0-1). Golurile au fost înscrise de Georgescu (min. 24) pentru Rapid și de Băluțiu (min. 50 și 51) pentru Arieșul.

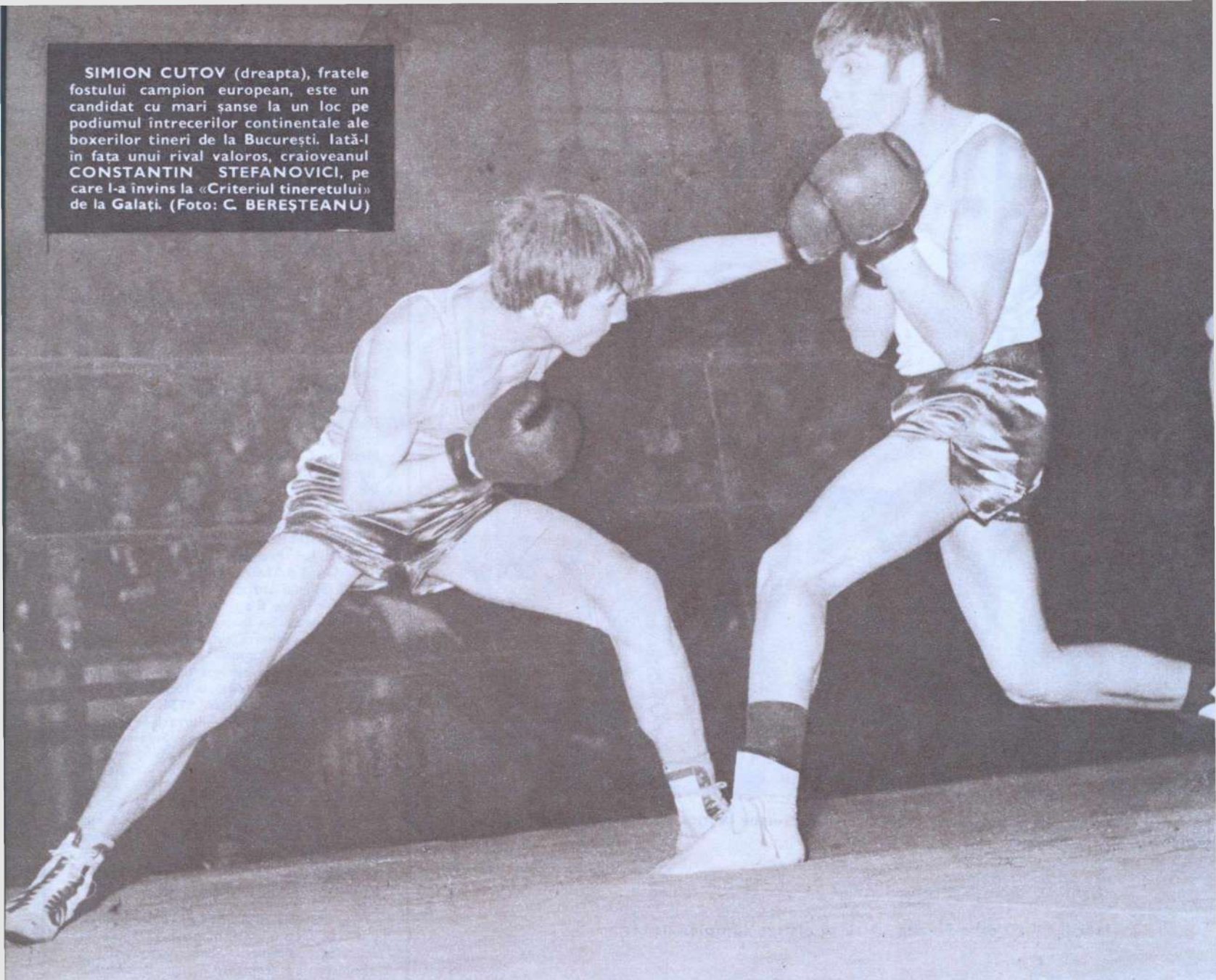
Au jucat echipele: Rapid: Dungu — Greavu, Macri — Langa, Motroc, Koszka — Kraus, Balint, Ozon, Georgescu, Dulgheru (Văcaru). Arieșul: Suciu — Pantea, Vădan — Luparu, Zahan, Onacă — Mărgineanu, Pirvu, Ursu, Băluțiu, Husar. Meciul a fost condus de N. Mihăilescu (București).

ELENA DOBRE — Tg. Mureș. Poate, o să zîmbiți aflînd performanța de care vă interesați, dar așa a fost: învingătorul probei de 100 m la prima ediție a Jocurilor Olimpice (Atena 1896), americanul Thomas Burke, a parcurs distanța în 12,0 sec. Pe locurile următoare s-au clasat Fritz Hofmann (Germania) și Alajos Szokolyi (Ungaria). Astăzi și fetele aleargă mult mai repede...

ANTON PAVELIU — Oradea. În 1962, cele mai bune performanțe obținute de atleții români la săritura în înălțime au fost realizate de Eugen Ducu (2,07 m), Cornel Porumb (2,03 m) și Alexandru Spiridon (2,01 m). Aceștia trei au fost singurii care au reușit să treacă în anul acela peste doi metri.

Petrus

SIMION CUTOV (dreapta), fratele fostului campion european, este un candidat cu mari șanse la un loc pe podiumul întrecerilor continentale ale boxerilor tineri de la București. Iată-l în fața unui rival valoros, craioveanul CONSTANTIN ȘTEFANOVICI, pe care l-a învins la «Criteriul tineretului» de la Galați. (Foto: C. BEREȘTEANU)

serialul nostru

1

ULTIMA REPRIZĂ

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

Din antichitate și pînă în zilele noastre lupta dintre doi boxeri a rămas un spectacol de mare interes, o încheștare plină de neprevăzut. Viața și întâmplările prin care au trecut eroii «careului magic» au pasionat din totdeauna mulțimile. Acestea au făcut din cam-

pionii ringului un fel de semi-zei.

În varianta modernă, profesionistă, boxul continuă să fie o atracție, deși a pierdut mult din romantismul și frumusețea sa. Lupta pentru gloria sportivă a devenit, din păcate, doar un paravan la

adăpostul căruia mișună o adevărată faună de afaceriști verzoși. Ei au puterea să facă dintr-un lăvins un învingător, și invers. Viața de zi cu zi a unui campion profesionist este subordonată intereselor managerilor și e departe de a fi fericită, așa cum unii

o consideră.

Vom încerca să vă dezvăluim în povestirile ce vor urma, vis-a-vis de lupta din «careul magic», aspecte și întâmplări în care alături de boxeri vor apare afaceriști și gangateri, marii beneficiari ai luptelor profesionale.

CHARLES SONNY LISTON

Sonny Liston. Un nume care a făcut vîlvă în lumea pugilistică cu cîțiva ani în urmă. Fostul campion mondial al boxerilor de categorie grea a fost, poate, cel mai puternic om ce a urcat vreodată pe ring. Forța sa de-a dreptul eșită din comun i-a determinat pe cei din jurul său să-l numească «Ursul». Înalt de 1,85 m și avînd în jur de 95 kg, Sonny Liston avea o putere colosală și se bucura de o sănătate perfectă. Iată de ce toți cei care l-au cunoscut au rămas stupefiați aștind de moartea sa, la 1 ianuarie 1971, cînd nu împlinise încă vîrsta de 37 de ani. Corpul neînsoțit al fostului campion mondial a fost găsit în locuința sa din Las Vegas, de către soția care lipsise de acasă timp de zece zile. Anchetatorii decedului au stabilit că Liston era toxicoman, în casă găsindu-se cantități de heroină și marijuana evaluate la 65 000 de dolari. Poliția din Las Vegas nu a putut stabili cauzele decedului, mîrginindu-se doar la o declarație potrivit căreia «moartea nu ar fi fost provocată». Prietenii apropiați ai lui Sonny, care știau de legăturile sale cu gangsterii și traficanții de droguri, au zîmbit cînd au citit în ziare această declarație. Dar nici unul dintre ei nu a încercat să afle de ce a murit Ursul. Știau că în spatele acestei întâmplări tragice se află forțe de temut în treburile cărora nu e bine să te bagi.

ÎN AȘTEPTAREA CAMPIONATELOR EUROPENE

TINERETUL ÎȘI DOVEDEȘTE MATURITATEA

În luna iunie Bucureștiul va fi gazda celei de a II-a ediții a Campionatelor europene de box pentru tineret. Iată motivul pentru care băieșandrii din întreaga țară, care au pătruns cât de cât în tainele sportului cu mănăși, și-au luat inima în dinți și, oțelindu-și brațele, au pornit marea bătaie pentru câștigarea unui tricou al echipei reprezentative.

44 dintre candidații la un loc în «națională» de tineret s-au întâlnit pe ringul «Palatului sporturilor» din Galați, cu prilejul «CRITERIULUI TINERETULUI», competiție organizată din inițiativa ziarului Munca, în colaborare cu federația de specialitate. A fost un prilej excelent de a trece în revistă principalele «forțe în devenire» ale pugilatului românesc. Ne-am concentrat atenția asupra «probabililor», membrii actuali ai lotului, dar ne-am dat seama că, la marea majoritate a categoriilor, între ei și ceilalți nu sînt diferențe de valoare atît de mari încît sarcina selecționerilor să fie ușoară. Copiii de azi sînt precoci chiar și în box...

Înainte de competiția găzduită de gălățeni, discutăm despre «europenele» de tineret cu antrenorul brăilean Gheorghe Bobînar, care mi-a spus printre altele: «Ziua bună se cunoaște de dimineață. Și... dimineața «europenilor» de tineret de la București este Criteriul tineretului de la Galați».

Acum, după ce am asistat la meciurile din cadrul Criteriului, pot spune că pentru noi «europenele» de tineret vor fi un succes. Citez să fac această afirmație deoarece sînt sigur că, de data aceasta vom avea o echipă mult mai puternică decît aceea care ne-a reprezentat la prima ediție, cea de la Miskolc, la care am asistat. Cred că, în luna la «europene», vom «cuceri două medalii de aur. Care vor fi laureații? Vă las dumneavoastră plăcerea de a-i alege dintre învingătorii Criteriului tineretului: categoria semimuscă — Alexandru Turei (Dinamo Brașov), muscă — Dinu Condurat (Steaua), cocoș — Marian Lazăr (Steaua), pană — Simion Cușov (Dinamo București), semiușoară — Ion Adam (Steaua), ușoară — Ion Ioanșca (Cimentul Medgidia), semimijlocie — Gheorghe Agapșca (C.S.S. București), mijlocie mică — Nicolae Babescu (Metalul Turnu Severin), mijlocie — Vasile Croitoru (Metalul București), semigrea — Marian Culineac (Steaua), grea — Alexandru Mureșan (Steaua).

P.H.

NU POT SĂ RENUNȚ...

La 34 de ani, fostul campion mondial al «semimijlociilor» și «mijlociilor», americanul de culoare, fostul pălărier Emile Griffith, continuă să boxeze și încă bine. După ce l-a învins la puncte, la Paris, pe francezul Jacques Kechichian, Griffith a dispus recent, tot la puncte, de fostul component al echipei olimpice a S.U.A., Armando Muniz. În lunga sa carieră, Griffith a susținut 22 de întâlniri pentru campionatul mondial. «Am ajuns la vîrsta cînd ar trebui să nu mai boxez — a declarat Griffith. Dar stabilitățile mele materiale sînt modeste și nu pot să renunț...»

Fără alte comentarii...

CATCH- BOX

Un așa-zis sport urmează să fie aprobat în statul american Nevada. Este vorba de o combinație între catch și box. Organizatorii încearcă prin acest «sport» să facă o serioasă concurență luptelor de catch. În «catch-box» s-au înregistrat pînă acum numeroase accidente grave și K.O.-uri spectaculoase, lupta din ring fiind de-a dreptul bestială, deoarece sînt admise și loviturile cu piciorul. Managerii fac încasări serioase, exploatînd tinerețea și talentul unor sportivi dornici de o glorie efemeră, mult prea scump plătită. Iată în fotografie o fază de luptă dintr-un meci de catch-box.

Sonny Liston a decedat în împrejurări misterioase, așa cum i-a fost întreaga viață. Facem această afirmație gîndindu-ne că este, poate, unicul campion mondial de box care și-a început ucenicia sportivă în... închisoare. Acolo a învățat Charley Liston că loviturile pe care le împărțea cu dărnicie în desele încercări la care participa se numesc croșec, upercuturi, directe sau jaburi.

ÎN INCHISOAREA PENTRU MINORI

...Trecuse de miezul nopții. Pe o străduță de la periferia orașului Saint Louis patru tineri se furișau încercînd să evine conurile de lumină ale vitrinelor. S-au oprit în fața unui cafe-bar și, după ce s-au asigurat că strada e pustie, cel mai voinic dintre ei a apăsat pe clanța ușii. Aceasta, însă, rămase nemîșcată.

— Patronul și-a încheiat socotelile pe ziua de azi și a plecat acasă. Intrăm!
— spuse băiatul cel solid, pregătindu-se să spargă geamul.
— Stai, Charley. Dacă nu a plecat și mai e încă în cămăruța din spate?
— îl opri unul cu teamă.
— Cu atît mai rău pentru el... — răspuse Charley, arătîndu-și pumnul puternic, pe degetele căruiă luceau inelele unui box.

Geamul lovit, cu putere se sparge zăndări. Cei patru priviră încordați de-a lungul străzii. Nu se vedea nimeni. Intrară unul după altul. Era întuneric. Lumina din stradă nu pătrundea înăuntru din cauza perdelelor groase. Charley

SONNY LISTON — un uriaș învins pe ring și în viață.

se duse spre casa de bani. Cunoștea bine locul. Trase de mîner, dar ușa grea nici nu se clinti.

— Să luăm niște sticle cu whisky și... — dar nu-și termină vorba băiatul cel voinic, cînd din dreptul ușii se revărsă peste el fascicolul de lumină al unei lanterne puternice.

— Poliția! — strigă cineva și toți patru se uitară speriați pe unde ar putea fugi. Dar nu mai exista nici o scăpare. Barul era o capcană și în dreptul ușii stăteau doi polițiști...

...Băieții se aflau acum într-o cameră mică, cu pereții goi. Un polițist stătea tăcut, privindu-i plicisit. Un altul intră să-i ducă pe rînd la interogatoriu. Primul fu luat Charley, băiatul cel voinic și negricios. Cînd ajunse în fața șerifului, privi speriat în jurul său, căutînd parcă un loc pe unde ar putea fugi.

— Cum te cheamă? Cîți ani ai? Unde te-ai născut? — auzi Charley primele întrebări.

— Charles Liston. Am 16 ani și m-am născut la 8 mai 1934, la Pine Bluff, în Arkansas.

— Cu ce te ocupă taică-tu, de te lasă să-ți faci de cap?

— Muncește...

— Ai frați, surori? — continuă șeriful să-l întrebe.

— 24... împreună cu cei vitregi.

— Mai ești și obraznic?!

— Nu, domnule. Vă spun adevărul. Cu mine sîntem 25 de copii...

— Bine, vom vedea. Stai la masă și pune pe hîrtie tot ce s-a întimplat așeară.

— Nu știu carte, domnule...

— Cum? La 16 ani nu ști să scrii?

— Nu, domnule...

...Așa a ajuns tînărul Charles Liston în fața judecătorilor. Cînd s-a dat sentința, nu-i venea să creadă: era condamnat la 5 ani!

...În închisoarea pentru minori din Saint Louis, timpul se scurge foarte încet. Charles Liston se arăta refractar la toate încercările educatorilor de a-l învăța cum să se poarte. Ceilalți minori îi știau de frică și-l evitau deoarece Liston era certăreț și mereu gata să-și facă singur dreptate cu ajutorul pumnilor lui puternici.

(va urma)

ROMÂNIA

Suplețe (tehnică și) tactică

După patru decenii, echipa de fotbal a Franței joacă la București. Această revanșă a unui meci disputat pe vremea lui Rudy Wetzer capătă un farmec special, dar nu numai atât...

Meciul cu Franța este, de fapt, ultimul test înaintea marii confruntări cu echipa Ungariei, în care «tricolorii» încearcă să doboare ștacheta celei mai frumoase performanțe din istoria fotbalului nostru.

Acest meci cu Franța este, în condițiile date, mult mai mult decât un joc amical. Partenerul nostru reprezintă un obstacol

refer la calitatea individuală a jucătorilor — stă în valoarea triunghiului Carnus-Bosquier-Novî, adică un fel de Răducanu Boc-Dan de la Lausanne.

În sfârșit, el reprezintă un obstacol major și pentru linia de mijloc, dat fiind că echipa franceză are un foarte rafinat trio (Michel-Mezy-Lech), capabil de manevre subtile, menite să dizloce articulațiile unei echipe întregi. (Toate acestea se referă, bineînțeles, la zilele de inspirație ale echipei Franței, zilele în care această formație este capabilă să remizeze ele-

PALMARESUL	1932	București	ROMÂNIA—Franța	6-3 (3-0)
	1967	Paris	Franța—ROMÂNIA	1-2 (0-1)
	1969	Paris	FRANȚA—România	1-0 (0-0)
	1970	Reims	FRANȚA—România	2-0 (2-0)

difficil pentru orice echipă din lume, mai ales într-o zi de inspirație.

Acest meci cu Franța este dificil și solicitant din mai multe puncte de vedere.

El reprezintă un obstacol major în primul rînd pentru sistemul nostru defensiv: se știe foarte bine că viteza combinativă a «cocoșilor galici» este atât de mare încît poate pune probleme oricărei apărări din lume, inclusiv apărării noastre, renumită prin ermetismul ei colectiv.

El reprezintă, în același timp, un obstacol major și pentru atacul nostru, dat fiind că principala forță a echipei franceze — mă-

gant la Moscova, la Budapesta sau la Madrid.)

În meciul de la 8 aprilie, echipa noastră va trebui să forțeze tempo-ul său de joc, chiar dacă, la această dată, jucătorii nu sînt cu toții, în plenitudinea mijloacelor.

Meciul cu Franța este, în fond, ultima repetiție înaintea meciului de pe Népstadion. În egală măsură, însă, confruntarea fotbalistică româno-franceză este un prilej de revanșă pentru fotbalistii noștri, după acel mult discutat meci de la Reims, în preajma campionatului mondial din Mexic...

ALLEZ, ROUMANIE!

◀ **CORNEL DINU**, «fotbalistul total», unul din pilonii echipei noastre naționale.

DINAMO—RAPID 1—0, derby în care au jucat cei mai mulți tricolori. În fotografia noastră, internaționalii Lupescu și Lucescu urmăresc jocul talentatului debutant Grigoraș. (Foto: S. BACKSI)

FRANȚA

Viteză și inspirație

Echipa Franței! Un fel de copil teribil al fotbalului european. Rezultate strălucitoare, alternind cu altele deseori inexplicabile. Să fie oare acest portret colectiv doar consecința temperamentului turbulent al fotbaliștilor francezi? Poate.

În rindurile care urmează, echipa Franței va fi prezentată de internaționalul român **PÎRCĂLAB**, care, după un an și jumătate de contact permanent cu elita fotbaliștilor francezi, are toate atu-urile necesare unei avanci-ronici de competență față de ne spune Pîrcălab...

«În primul rînd aș vrea să fac pronosticul... «11»-lui care va juca la București. Cred că împotriva României va juca următoarea formație:

CARNUS — DJORKAEFF, BOSQUIER, NOVI, ROSTAGNI — MICHEL, MEZY — FLOCH, REVELLI, G. LECH, LOUBET.

Cîteva cuvinte despre fiecare jucător în parte:

CARNUS — un portar mare pe linia porții.

DJORKAEFF — decanul de vîrstă al echipei franceze. Foarte rutinat. Fundaș de atac prin excelență. Mai puțin sigur la deposedare.

BOSQUIER — un jucător complet, poate cel mai bun, din echipă. Un fel de Apolzan din zilele de glorie.

NOVI — bun tehnician. Merge deseori la atac, deși e stoper.

ROSTAGNI — partea mai slabă a defensivei franceze. Îmi aduc aminte că eu l-am scos din echipa Franței, în urma jocului din toamnă. Tot eu l-am introdus acum, printr-un joc mai slab. Cred că Rostagni reprezintă culoarul cel mai accesibil pentru înaintașii noștri.

MICHEL — mijlocaș complet, bun șuteur la poartă, de la distanță. Asigură, împreună cu Mezy și cu înaintașul Lech, «mijlocul» echipei.

MEZY — coechipierul meu la Nîmes. Control excelent, jucător viguros, păcătuiește uneori prin lansarea cu precădere a extremei stîngi.

FLOCH — jucător de mare viteză, cu o tehnică mai puțin bună.

REVELLI — un înaintaș combativ prin excelență, care exploatează deseori situațiile de gol. «luînd fața» fundașilor în careul mic.

G. LECH — tehnician de mare finețe, cu două picioare de aceeași forță.

LOUBET — viteză, dribling, insistență. Sătmăreanu îl cunoaște foarte bine, de la Paris...

Echipa Franței se remarcă, în jocurile ei bune, prin accelerări aproape neverosimile în fața porții adverse. Aceste accelerări sînt cu atît mai spectaculoase cu cît travaliul la mijlocul terenului se face cu multă moderație. Fotbaliștii francezi au o mare pasiune pentru un-doii-uri în faza de finalizare. În ciuda coeficientului mare de ratări, dat fiind viteză în care se execută aceste «un-doii-uri», ele reprezintă un pericol pentru echipa adversă, mai ales, în prima parte a meciului, cînd prospețimea fizică constituie un atu în plus.

Sînt de părere că echipa Franței poate fi învinsă la București. Condiția principală este cîștigarea bătăliei de la mijlocul terenului și forțarea pătrunderilor pe extreme, unde Djorkaëff (datorită vîrstei) și Rostagni (datorită... valorii) pot fi depășiți cu destulă ușurință.

Doresc din toată inima victoria culorilor noastre, mai ales că această victorie îmi va face viața mult mai frumoasă, aici, la Nîmes, atît în relațiile cu Mezy, cît și în cele cu toți tricolorii francezi.

HAI, ROMÂNIA!

Pagini de Ioan **CHIRILĂ**

REVELLI, înaintașul combinativ prin excelență.

CARNUS, căruia Marseille îi datorează mult în cucerirea noului titlu de campioană a Franței.

LECH, una din pîrghiile care asigură spectaculoasele «un-doii-uri» ale «cocoșului galic».

BOSQUIER — «cel mai bun jucător din echipa Franței» (Pîrcălab)

TEAȘCA „ANTRENORUL DINAMITĂ”

ÎN MULTIPLE IPOSTAZI

Constantin TEAȘCĂ se află mereu la temperatura de fierbere. Neobosit, ca un argint viu, mereu cu o idee nouă, mereu în căutarea locului ideal unde să-și desfășoare munca, să-și transpună planurile (utopice?), în realitate, «antrenorul-dinamită», cum a fost supranumit, dinamizează și pe cei din jurul său: la Cluj, la «U», a făcut saună, instalație de oxigenare etc.; la F.C. Argeș a militat pentru completarea dotărilor stadionului «1 Mai», pe care l-a îmbogățit și cu terenuri anexă pentru antrenamente; acum, la Galați, la «F.C.», unde se află de la 4 ianuarie, a aruncat inerția și comoditatea pe fereastră, iar la îndemnul și sub conducerea sa stadionul a devenit un șantier.

L-am întâlnit la Piatra Neamț, cu prilejul meciului de Cupă cu «U» Cluj, care avea să fie a doua echipă de «A» eliminată de F.C. Galați. Clipă de clipă, Teașcă este mereu altul: gânditor, expansiv, îndatoritor, certăret, bine dispus, niciodată taciturn, trăiește fiecare moment la temperatura incandescenței. De aceea, fotoreporterul revistei noastre, Ion Mihăică, l-a urmărit tot timpul cu teleobiectivul. A realizat zeci de imagini. Vă prezentăm doar câteva dintre ele, explicațiile fiind frânturi dintr-o discuție, cam de o zi, cu Constantin Teașcă.

«La F.C. Galați am întâlnit oameni entuziaști, dornici să aibă o echipă bună. Și pentru asta nu s-au dat înlăturii de la o muncă uriașă, magnifică. În primul rind s-au amenajat două terenuri de zgură, în plină iarnă. Acum se lucrează la al treilea, cu nisip, ca pe Copacabana. Încă două sînt în lucru. Într-o perioadă de 1—2 ani vom mai avea încă vreo zece, cel puțin, toate terenuri de lucru. În vară se vor gazona trei dintre ele: cel mare, al stadionului «Dunărea» care acum se prezintă foarte prost, unul din cele cu zgură puse la punct astă iarnă și un altul mai mic. Cel mare va fi numai pentru meciuri; antrenamentele — pe celelalte. De ce? — Nici la operă, repetițiile nu se fac pe scena mare, ci în săli speciale! S-au refăcut complet vestiarele; le-am dotat cu poturi rabatabile unde fotbalistii să stea, după nevoie, chiar în poziție oblică cu picioarele mai sus și capul mai jos, pentru oxigenarea creierului, cu cel mai mare bazin de refacere din România, cu o sound electrică, încălzire centrală, cameră specială pentru arbitri, complet separată de vestiarele echipelor. Cînd totul va fi gata, F.C. Galați se va găsi pe picior de egalitate cu Ajax ca bază materială!»

«În orele libere, un antrenor trebuie să se gîndească și să trăiască tot pentru fotbal. După ce mi-am fixat planul tactic pentru meciul cu «U» Cluj, eu, de pildă, am lucrat la cartea pe care în toamnă vreau s-o predau Editurii Junimea din Iași. Cum se va numi ea? Deocomdată, titlul e secret. Pot spune că personajul principal va fi mingea de fotbal!»

«Ca antrenor ce te respecti, trebuie să fii tot timpul în mijlocul echipei. 3 Deplasările le folosim și pentru cunoașterea patriei și a realizărilor regimului nostru. De pildă, prilejul jocului de la Piatra Neamț ne-a folosit să cunoaștem barajul de la Bicaz. Pentru că cei mai mulți dintre băieții mei nu mai fuseseră prin aceste locuri a trebuit să le fiu ghid. Mi-a făcut plăcere.»

«Băieți, mai 4 avem cinci minute pînă la începerea meciului. Vă rog să mi uitați ceea ce am discutat despre adversari, despre tactică, despre modul în care trebuie să jucăm pentru a câștiga. Poziții pe teren! Vă doresc succes!»

«Am echipă «subțire». De asta trebuie să-mi iau toate măsurile de apărare 5 a porții lui Hagioglu. L-am făcut pe Adam — nu mi-a fost ușor! — din atacant central «liber» și joacă fără greșală. În apărare, cu actualul F.C. Galați, sînt adepții apărării aglomerate. Iată, Simion (nr. 2) e în poartă, în dreapta lui se află Costea, Chihăia (nr. 9) și Bruștiuc (nr. 10) au venit și ei în ajutorul defensivei. Dar n-am uitat apărarea în linie, cea mai bună, cea mai propice temperamentului nostru, la care voi reveni imediat ce voi avea oamenii necesari. Apărarea în linie nu presupune lipsa marcajului om la om, ci dimpotrivă.»

6 «Leca! Fotbalul se joacă cu cap, nu numai cu copul! Ce-am spus eu înainte de meci?».

7 «Morohai! Ce cauți acolo? Ai uitat ce-ai scris în caiet despre spațiul tău de joc?».

8 «Păi, nu așa, măi băieți! Nu puteți bate pe «U» decât dacă lupțați, la să vă vâd!».

9 «Victorie! Adică meci nul, dar pentru noi înseamnă tot victorie. Ne dă dreptul regulamentul. Ne-am calificat în sferturile de finală ale Cupei României! Dacă eu, cu echipa mea, «subțirică», după cum am spus, am ajuns între primele opt formații din România, nu pot fi decât nemulțumit de fotbalul pe care-l joacă masa echipelor de club din țara noastră. Mai mult decât victoria, m-a bucurat reacția băieților mei după minutul 120. Înseamnă că mă iubesc! Și eu îi iubesc pe ei. De altfel, țin foarte mult la dragostea fotbalistilor pentru antrenorii lor».

10 «Clipele de euforie au trecut. Băieți, să salutăm publicul. Să-i mulțumim pentru aplauze, pentru incurajări. În general, el ține cu cel mai slab. Dar azi noi am fost cei mai tari».

11 «Să revenim la interviu. Acum că m-am liniștit, putem discuta pînă mîine dimineață. Deci, ce vreau eu cu F.C. Galați? Vreau să fac o echipă mare, pe măsura importanței economice a orașului. Dar pentru asta trebuie o muncă enormă. Am reușit niște treburi, mai sînt destule de făcut. Promit Galațiului un titlu de campion. Dar mai încolo...»

Mircea TUDORAN
Fotografii de Ion MIHĂICĂ

UN „2“ VREA (ȘI POATE) SĂ DEVINĂ „NR. 1“

— Care fotbalist de la Flacăra Roșie nu vrea să joace la Dinamo? Și cum să joci la Dinamo cînd ești student și studenții au o echipă? Primul care a avut de pierdut am fost eu, neavînd timp să mă acomodez nicîieri. Dar, spre norocul meu, «înterul rătăcitor» a ajuns la Pitești. La început am jucat mai mult la tineret, dar am «sprins» prima echipă, și așa s-a isprăvit cariera mea de «rătăcitor». Apoi a venit Teacă și... gata și cu cea de inter. «Tu ești tipul de fundaș dreapta» — mi-a spus, și fundaș dreapta am rămas pînă acum, vreme de ... 80 de meciuri.

— Ce satisfacții ți-a procurat perioada piteșteană?

— Am avut o serie de evoluții bune care mi-au adus de multe ori numele în echipa etapei, iar în 1971 în cea a campionatului. Faptul că sînt în prezent asistent la Institutul pedagogic, apoi tîna familiei, cercul de prietenii, iată tot atîtea alte motive de satisfacție.

— La cîștigul capăt, cel al ghinionelor, ce ai nota?

— Paradoxal, poate, dar pun cu toată convingerea... selecționarea mea în lotul B, care a făcut deplasarea în Mexic și Salvador înaintea campionatelor mondiale din 1970. Am făcut o întindere la primul antrenament, am jucat cu ea în primul meci, și aici s-a încheiat cariera mea de internațional. Cred că este absolut necesar ca unui jucător, aflat la porțile naționalei, să i se acorde dreptul la mai multe încercări, ca la săritura în înălțime, de pildă. Emoțiile, o accidentare, dorința de a face totul te pot determina să «ratezi» debutul.

— Fiind vorba de postul pe care joci, cine crezi că ar trebui să poarte «2-ul naționalei»?

— Este dificil de ales între Sărmăreanu și Pop.

— Este greu de admis că titularul «echipei campionatului» nu vizează un loc în echipa națională...

— Vizez acest loc de doi ani și tot de atunci aștept și prilejul celei de-a doua «încercări». Desigur, în haine de stradă toți credem că sîntem în stare de mînuiri pe teren. În ceea ce mă privește socotesc că, la 28 de ani, am destulă maturitate ca să cîntăresc motivele care mă îndreptătesc să cred că as putea reuși...

Sorin SATMARI

Pentru unii ar putea părea surprinzătoare includerea lui Marcel Pigulea, fundașul dreapta al lui F.C. Argeș, în «cursa numerelor» spre imaginara linie de sosire pe care stă scris: Titularul naționalei. E o cursă grea în care trebuie să înfrunte rutina lui Sătmăreanu, ambiția lui Pop sau... zilele bune ale lui Crețu. Și, totuși, alăturarea lui Pigulea acestui «trio» nu poate surprinde pe nimeni. În fond, de un fotbalist de formula «talent + seriozitate + constanță» e oricînd nevoie...

De Pigulea s-a auzit doar în ultimii ani, iar spectatorii au putut remarca faptul că «noua speranță» este de fapt un fotbalist matur. Unde ai jucat pe cînd erai junior? — l-am întrebat.

— De fapt, nu am jucat. Făceam atletism la Strehaia, orașul în care m-am născut, dar cu fotbalul am luat contact abia la 17 ani, la Progresul Strehaia, direct la echipa de seniori. Am debutat ca inter dreapta.

— Anii pierduți nu au constituit un handicap în evoluția ta ulterioară?

— Nu cred că cei 3—4 ani dăruipi atletismului pot fi considerați pierduți. Sau, dacă vrei, am pierdut 3—4 ani de fotbal, dar mi-au rămas de atunci cele 11,4 secunde pe sută de metri, simț încă din picioare acumulările miilor de sprinturi făcute pe vremea aceea, lucrul acesta îl simt și colegii mei de echipă... cînd dăm testul Cooper. Așa că anii aceia i-aș considera mai degrabă cîștigați pentru fotbal, decât pierduți.

— Cum a continuat cariera ta fotbalistică?

— Cu un mic intermezzo... artistic. În 1962 am plecat la București să dau admiterea la Institutul de Teatru. Am recitat poezia pe care o spuneam la fiecare serbare de sfîrșit de an «Noi venim pămînt și... am scîpat cum s-ar spune de emoțiile «sferturilor», proba practică. Duminică următoare aveam scrisul, dar... și Progresul Strehaia avea meci. Am plecat să joc... Altfel, cine știe, poate mă solicitați acum pentru rubrica «Sportul, a doua pastune»... În 1963 am jucat la Metalul București. Tot inter dreapta... «rătăcitor», se pare, deoarece au urmat Flacăra Roșie, Dinamo, Politehnica București.

— În acest «seriad», doar F.C. Argeș avea să fie... de lung metraj...

Pigulea — fundașul care vine...

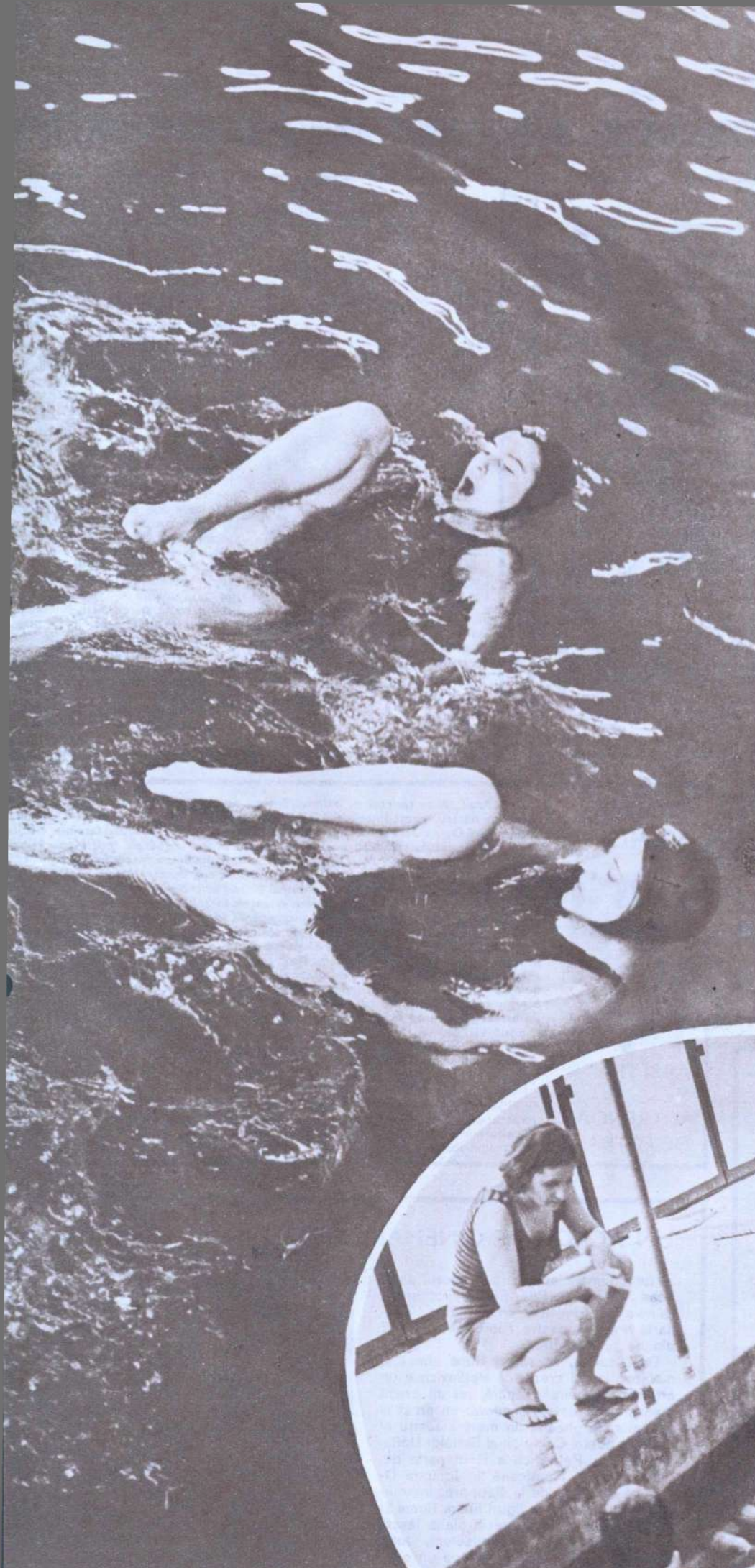

ÎN FOTOGRAFII: Profesoara Eleonora VITAN și o parte dintre elevele ei: Ing. Cristina URȘU, Alina MILITARU, Olga și Anca IZBĂȘOIU, Gabriela ONUȚIU, Antoaneta FRÎNCU, Gabriela VOINOVSCHI și Marina FRANCHIA, executînd exercițiul «piclor de balet pîlat», în ideea realizării unui nufăr.

Foto: Ion MIHĂICĂ

ȘI APA ÎȘI ARE DANSATO

În lumea antică sportul și dansul, unite frățește, se lansau în căutarea unui ideal estetic comun. La început ele se confundau. Cu timpul, însă, de-a lungul veacurilor, a apărut o diferențiere care a mers până acolo, încât astăzi nimeni nu s-ar mai încumeta să le identifice în mod absolut; dansul înclinând de a mai fi un simplu exercițiu de gimnastică. Pe de altă parte, atletul, de pildă, când se pregătește să facă o mișcare are, de obicei, un singur țel: săvârșirea unei mișcări unice, care poate fi un salt, o alergare, o aruncare. Apoi apare o ruptură, o stagnare între ceea ce a fost și ceea ce va fi. În dans, însă, aceste opriri nu există. Dansatorul este întocmai unei melodii neîntrerupte și fiecare mișcare a sa amintește de trecutul apropiat, sugerând totodată urmarea. Atletul este un ritm în spațiu, dansatorul o armonie de ritmuri...

Și totuși, există o mare asemănare între dans și sport. Trebuie amintit faptul că și unul și celălalt, în ideea realizării măiestriei, necesită o muncă asiduă, nenumărate eforturi și exerciții fizice pregătitoare. Pe noi tocmai această unitate ne interesează...

Se dansează de când lumea, pe uscat și în apă. De câteva decenii dansul s-a mutat și pe gheață, avându-și propriile campionate mondiale. Și iată-ne acum față-n față cu o nouă modă — dansul... În apă. Modă nouă — un fel de a spune. Pentru că și în apă se dansează de câțiva ani buni; dar cu intermitențe. Așadar, o modă mereu nouă...

O primă încercare a lansării unui «balet sportiv pe apă» aparține ing. H. Blazian și prof. Gertrude Căpățînă prin 1956. Din lipsă de sprijin și de adepți inițiativa a sucombat însă curînd.

A urmat un nou start, pentru a ne păstra în limitele sportului, doi ani mai târziu. Și el s-a datorat unui maestru pasionat în ale înotului, antrenorul Gheorghe Marinel. Dar iarăși, ca atunci cînd avem de-a face cu un lucru aparte, rădăcinile noului sport, neudate la vreme, s-au uscat repede. Și...

...Au apărut în 1971 elanul și entuziasmul profesoarei Eleonora Vitan (alături din nou cu Gh. Marinel). De data aceasta moda a prins. Și iată prima grupă de înot artistic din țara noastră, temeinic ancorată, o grupă formată din 20 fete foarte tinere — între 13 și 24 de ani — recrutate toate dintre fostele înotătoare de performanță.

Scopul lor: să lanseze ferm înotul artistic și, după desăvîrșirea măiestriei — termen care nu ni s-a părut a fi prea depărtat — să reprezinte culorile României la viltoarele întreceri sportive cu caracter european. Noi le dorim fetelor succes deplin în laudabilul lor țel, convinși fiind că mitologicele naiade au aflat la București proselite dintre cele mai talentate.

D.C.

RELE EI...

„spărțit ca în anii tinereții“

itat și expeditiv. Unii mocaliți spun chiar că i fi fost bun și pentru pompieri, atît de re- de vă îmbrăcați și vă dezbrăcați. Ce-i adu- rat din toate acestea?

— Fără îndoială, la volumul activității te, dorind în același timp să fac și sport, a fost necesar să recurz la o rigu- rasă planificare, suprimind la maximum mpți morți. Cît privește echitația, ea e rvenit pentru mine ca doua natură, sub spectul mișcării, al exercițiului fizic, ca și în prima dragostei pentru că, aceste scuvintătoare atît de blăline, intelligen- și atașate omului.

Cu un program zilnic, care începe la 6 di- neața — cu o oră de echitație — și se pre- ngește deseori pînă noaptea tîrziu, activi- tea dr. Panait Sîrbu constituie o convingă- are pledoarie în sprijinul dictonului «Mens na in corpore sano», o admirabilă demonstra- ta rolului pe care îl are sportul în dezvoltarea pacității creatoare.

C. COMARNISCHI

NOUĂ SALĂ DE SPORT ÎN CEHOSLOVACIA

În Boemia centrală, în orașul Nymburk, a fost dată recent în folosință o nouă sală modernă de sport în care pot avea loc întreceri de handbal, baschet, volei, tenis etc. Iluminata feerică sală are tîria a 550 de locuri.

În fotografie vă prezentăm interiorul sălii (9 m x 32 m x 10 m) destinată — pentru moment — pregătirii tinerilor olimpici cehoslovace.

un portret pe număr

TOMA EHRWEN

Lăcătușul Toma Ehrwen este cel mai vechi rugbyst în activitate din Sibiu. La 3 martie a împlinit 37 de ani. Cu toată vîrsta lui, Ehrwen continuă să fie un stîlp al echipei C.S.M. Sibiu (joacă pe postul de pilier dreapta; 174 cm și 90 kg), nu numai la propriu, ci și la figurat. În cei 17 ani de carieră rugbystică, el s-a făcut remarcat în toate meciurile printr-o excepțională putere de dăruire, printr-un admirabil spirit de echipă, printr-un joc totdeauna fair (antrenorul federal Alexandru Teofilovici ne-a declarat că «Ehrwen este o personalitate, fiind unul din pușinii jucători pe care nu-i cunoaște comisia de disciplină.») În rugby el a debutat la vîrsta de 20 de ani, adică atunci cînd a fost pornită activitatea cu balonul oval în orașul Sibiu. De mic copil i-a plăcut trînta, iar rugbyul l-a atras tocmai prin plecajele spectaculoase pe care le «vedea» ca o exprimare superioară a trîntei. Cîrînd și-a maturizat concepția despre acest sport, ajungînd să se impună ca unul din principalii animatori ai promovării echipei în divizia A, rol pe care l-a jucat cu consecvență mai ales din 1960 cînd a fost desemnat căpitanul «XV»-ului sibian. «Evenimentul» s-a produs în 1969, cînd Ehrwen împlinise 34 de ani. Își dădea seama că anii trec, înțelegea că va veni clipa despărțirii. Pentru a amîna cît mai mult această clipă, și-a impus cea mai cumpătată viață, luîndu-și, totodată, și alte măsuri de... precauție, pentru a nu se deslipe definitiv de acest sport: a devenit arbitru, iar acum intenționează să-și ia și carnetul de antrenor. Ar fi dorit ca în ziua în care se va retrage din activitatea competițională să-l predea tricoul feclorului său, dar soția i-a dăruit acum 14 ani o fetiță.

Antrenorul său, economistul Boboc, ne-a declarat: «Fără nici o exagerare, Toma Ehrwen este un element excepțional. Dacă în echipă aș avea 4—5 ca el, aș aborda cu dezinvoltură meciurile cu Grivița Roșie și cu Dinamo. Este remarcabil în acest om faptul că dragostea pentru rugby nu i-a fost alterată la gîndul că el, atît de îndrăgît în Sibiu, nu a fost nici o dată selecționat în echipa țării. Un singur meci internațional a susținut, aici, la Sibiu, în compania echipei Tos-simobli din Rovigo, pe care o antrenează maestrul emerit al sportului Alexandru Penciu. Referințe la fel de frumoase pot da oricînd tovarășii lui de muncă de la Uzina de piese de schimb auto Sibiu, unde Toma Ehrwen lucrează ca lăcătuș din 1953, fără întrerupere.»

H.C.
(Foto: Fred NUSS — Sibiu).

LICEUL EXPERIMENTAL DE ATLETISM DIN CÎMPULUNG MUSCEL

CAP DE POD SPRE VIITOR

Secvența de sus, surprinsă într-o alergare ușoară a unor elevi-atleți care vor fi chemați în curând să înfrunte întreceri mai grele. Numele lor (de la stînga): Nicolae Soare, Virgil Miloiu, Mihai Filip (fratele Marianeii Filip — Suman de la Roman), Dan Betini, Dorel Cristudor și Traian Cichi.

Profesorii de atletism: George Georgescu, Mihai Răuțoiu, Gabriel Bădescu, Victoria Bădescu, Gabriel Ștefănescu, Constantin Stăicu, Cornel Popa și George Nițescu (lipsește din fotografie Dumitru Tit).

IDEEA

Ideea creării unui liceu experimental pentru o singură disciplină sportivă—ca o etapă superioară a liceului cu program de educație fizică—a fost materializată întâia oară în Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Disciplina aleasă acolo a fost gimnastica, iar rezultatele bune obținute au condus la ideea proliferării liceelor experimentale. Unde și pentru ce disciplină? Pentru găsirea răspunsurilor nu au fost necesare prospecțiuni complicate, îndelungate și, poate, descurajatoare (ca acelea—să zicem—ale căutărilor de aur prin locurile pe unde nu a mai călcat piciorul omului). Existau...

...PREMISELE

În societatea atletismului românesc—mai ales cînd e vorba de cel junior—numele soților Bădescu este de largă circulație. Îl ascult pe profesorul Gabriel Bădescu: «Contactul sufletesc cu atletismul, această disciplină generatoare de sănătate, l-am făcut în 1946, la Cîmpulung Muscel, adică, la mine acasă, după ce împliniseam 13 ani. Am văzut atunci primul concurs de atletism. Îl organizase profesorul Constantin Crijevschi, așa ca să placă copiilor și tineretului. Impresia de atunci persistă și acum. De cite ori îl văd pe Crijevschi simt că aș vrea să-i mulțumesc, iar el, parcă mi-ar ghici gîndurile, îmi cere să nu mă grăbesc, deoarece am tot timpul pînă la... eclipsa din 1990 cînd el va avea 90 de ani. Au trecut anii. M-am căsătorit cu Victoria și am început împreună și al doilea... cămin: atletismul. În 1964 munca noastră pe stadion a primit un certificat de garanție: Steliana Nedelcu (azi profesoară de educație fizică) devine recordmană națională la 60 mg cu 8,9...» (De notat că o contribuție la întreținerea acestui climat favorabil atletismului în Cîmpulung Muscel o are, incontestabil, și prezența unui «rival», profesorul Emil Drăgan, specialist în probele de aruncări—vezi sulițașă Maria Dîi-Diaconescu și discobola Olimpia Cataramă, deținătoare ale locului 6 la Jocurile Olimpice de la Tokio și, respectiv, Ciudad de Mexico. De asemenea, mari merite în acest context revin actualului președinte al C.J.E.F.S. Argeș, Gheorghe Crețu, și federației de atletism.)

Existînd aceste premise, aceste garanții, Ministerului Educației și Învățămîntului nu-i rămînea decît să hotărască. Și a hotărît!

EFFECTUL

La înființare, Liceului experimental de atletism din Cîmpulung Muscel i s-a cerut «să se pună pe picioare din punct de vedere organizatoric», urmînd ca după doi-trei ani să fie așteptate și... performanțele. În condițiile de «pionierat», chiar cu existența unui nou local, cu internat, cu sală de sport, cu stadion propriu, cu profesori de educație fizică devotați (ca, de pildă, Mihai Răuțoiu, George Georgescu, Gabriel Ștefănescu, Constantin Stăicu, Cornel Popa, George Nițescu și Dumitru Tit), care s-au alăturat soților Bădescu, cu profesori de cultură generală intransigenți, nu s-au făcut anticipări pentru viitorul imediat, anticipări, firește, optimiste. Și totuși, după numai un an de existență, Liceul experimental de atletism din Cîmpulung Muscel a întrecut toate așteptările: 36 de medaliați la campionatele naționale și cele școlare (dintre care campioni 10+4), 25 de recorduri naționale, 12 selecționați în loturile naționale (dintre care 7 au concurat—Liliana Leau, Adrian Cristali, Dorel Cristudor, Eugen Răducu, Nicolae Soare, Dan Betini și Gheorghe Dolofan), iar, acum, recent, la Crosul balcanic de la Atena, două medalii de aur (Liliana Leau—individual și echipă; Viiorica Jitaru—echipă și medalie de argint la individual).

Directorul adjunct al liceului, profesorul Gabriel Bădescu, după ce mi-a arătat «Anuarul 1971 al liceului» (dovadă că s-a pornit foarte serios, foarte ambițios la treabă, încă din start), mi-a declarat: «Consider că rezultatele noastre în 1971 și cele de la Atena nu au fost peste așteptări. Întreaga noastră activitate țintește nu cucerirea titlurilor de campioni naționali, ci ridicarea unor elemente capabile să realizeze performanțe de valoare internațională. În acest scop, avînd la dispoziție tot «confortul» (școală, internat, cantină, stadion, cadre competente și cu ținută morală), nu ne rămîne decît să punem accentul pe **SELECȚIE**. Campion național poate ajunge și un elev fără calitate fizică deosebită, dar care este deosebit de muncitor. Pe noi ne interesează ca toți acești elevi-atleți, deosebit de muncitori, să fie dotați și cu calități fizice deosebite. În noua acțiune de selecție pe care am început-o—și în care sîntem

arta mult sprijiniți de inspectoratul școlar am trecut la testarea întregului efectiv de elevi din județul Argeș, prin această prismă. Primi numai calitatea! Intenționăm să transmitem, în cîteva ani, liceul nostru într-un format periodic al pregătirii juniorilor, într-un «cap de pod» spre viitorul atletismului nostru de performanță. Și — nota bene — selecția nu se răsfrînge doar asupra elevilor, ci și asupra profesorilor. Nu vrem să avem de-a face decît cu acele cadre a căror competență profesională este însoțită de o factură morală integră. În acest punct de vedere, poate, unii ne vor vedea cîți oameni nesimpatci, deși severitatea atitudinii disciplinate (dar nu o disciplină... atică, întrucît ce folos dacă te remarci numai în cumințenia în bancă!) sînt principalele motive pentru... colecționarea de amintiri frumoase în viață!»

Am urmărit pe elevii-atleți din Cîmpulung. Am reținut, în toate împrejurările (în clasă, pe stadion, în sala de mese, în internat), o trăsătură comună: respect și dragoste pentru pedagogii lor. Au puțin lucru, doar, să știi că vei face parte din apul de pod spre viitor.

Horia CRISTEA

P.S. — Pe agenda '72 a liceului figurează alte câteva luni de campioni (deocamdată) balcanici, două șapoarte cu cele cinci cercuri olimpice pentru Liliana Leau (recordmană națională la 400 m juniori I cu 55,8) și Doră Cristudor (recordman național de juniori I la 60 m și corecordman de seniori 6,6) și altele (despre care vom vorbi în alte numere ale revistei noastre).

Prima victorie internațională a elevilor. Profesoara Victoria Bădescu, între cele două eleve ale sale: Liliana Leau (două medalii de aur) și Viorica Jitaru (o medalie de aur și una de argint). Jos, placheta de argint a celei de a XVII-a ediții a Crosului balcanic de la Atena.

Foto: Ion MIHĂICĂ

PLEDOARIE PENTRU CROS

La Atena m-am bucurat de două ori. O dată — pentru că atleții noștri au reușit un succes reconfortant, câștigându-se la «Crosul Balcanic» pe primul loc, înaintea redutabilelor «team»-uri naționale ale Iugoslaviei, Bulgariei, Turciei și Greciei. A doua oară — pentru că am redescoperit una dintre bucuriile copilăriei: crosul.

Alergarea pe teren variat, pe covorul diafan de iarbă, printre arbori și flori, a fost de cînd lumea (și va fi cît lumea) o mare plăcere, o bucurie de nedescris pentru cel ce alergă, ca și pentru cel ce privește. De ce oare ne-om fi închipuind că evoluție înseamnă înlăturarea unor tradiții? De ce oare am abandonat crosul, socotindu-l «minor» în epoca lui Beamon, Gusenbauer și Corbu, cînd ei a strălucit pe vremea unor star-uri nu mai puțin eclatante: Owens, Zatopek, Moina?

Crosul trebuie să redevină ceea ce a fost. Trebuie, pentru că această probă rămîne o poartă larg deschisă spre atletism, o inepuizabilă sursă de selecție a talentelor pentru demifond și fond. Trebuie, pentru că alergarea pe teren variat înseamnă primul «pas» spre mișcare, spre angrenarea tineretului într-o activitate al cărei țel final este sănătatea.

Acolo, la Atena, am înțeles că succesul poate fi mai mult decît o satisfacție efemeră: un îmbold pentru dezvoltarea pe bază de mase a unei probe — a unui sport, dacă vreți — în care nu ducem lipsă de talente și de care avem — pentru mai multe motive — mare nevoie.

Hristache NAUM

La capătul unei curse extenuante, bucuria victoriei! Răfira Fița și colegile sale au devenit — la Atena — campioane balcanice.

Desfășurată într-un ritm debordant, cursa juniorilor avea să consfințească victoria talentatului nostru atlet Gh. Ghipu.

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

ÎN VIZITĂ LA «ȘCOALA SĂNĂTĂȚII»

Am vizitat recent Centrul de gimnastică igienică, care funcționează pe lângă Consiliul de Educație Fizică și Sport al sectorului I din Capitală, într-o sală centra vis-a-vis de Palatul telefoanelor. Creat cu 5 ani în urmă, la început numai cu titlu de experiment, acest centru se bucură de un succes remarcabil, fiind frecvent până în prezent de peste 600 de... elevi.

Dat fiind amploarea tot mai mare pe care a luat-o mișcarea de educație fizică în rândul maselor, prin caracterul ei utilitar, și cunoscând prestigiul acestui centru am rugat-o pe tov. prof. **Alexandra Constantinescu** să ne vorbească despre activitatea ce se desfășoară aici...

— În primul rând, trebuie să vă spun că practicăm o «gimnastică igienică», adică lucrăm exerciții generale, pentru dezvoltarea grupelor musculare, mărirea mobilității, învățarea unei respirații și ținute corecte.

— Acestea sînt coordonatele generale pe care vă axați. Dar individualizați ce urmăriți?

— Scopul nostru: să creăm forță acolo unde lipsește; să realizăm slăbirea pe porțiuni la persoanele cu adipozități în exces; să executăm exerciții de suspensie la persoanele în perioadele de creștere.

— De obicei, majoritatea persoanelor care vin la acest centru au un regim de viață sedentar și, în concluzie, urmăresc consumarea unei energii fizice acumulate, cât și corectarea unor malformații, caracteristice modului de viață pe care îl duc. Dacă ați vrea să deosebiți câteva categorii...

— În principiu, se poate vorbi despre două mari «neplăceri»: tendința de obezitate și o slabă dezvoltare fizică. Încercăm să coordonăm exercițiile cu regimul alimentar.

Un exercițiu pentru mobilitatea coloanei vertebrale — pe cât de util, pe atît de spectaculos.

Aparatul de ramaț și helgometrul — două prețioase auxiliare în dezvoltarea forței.

Pentru prima, recomandăm ca grăsimile animale, făinoasele și dulciurile să fie consumate în cantitate foarte mică, existînd totuși o alimentație completă pe bază de carne, ouă, fructe și legume. Toate acestea, asociate cu băi de abur și un regim de viață sportiv. Pentru cea de a doua, propunem o supraalimentație pe un fond bogat în vitamine.

— După cîte știu, puneți un accent foarte mare pe creșterea vitezei de reacție, a rezistenței la efort. Urmăriți crearea unui potențial de efort crescut, atît de necesar solicitărilor moderne.

— Exact. Și urmărim de asemenea și starea psihică a persoanelor care vin la noi, iar în cazul unor depresii nervoase încercăm să le vindecăm prin psihoterapie.

— Aveți și o asistență medicală la acest centru?

— Vizita medicală este obligatorie și există un cabinet medical chiar în această incintă, unde se face controlul cursanților înainte de a fi admiși și urmărirea lor pe parcurs.

— Ce ne puteți spune despre frecvența cursanților?

— Vin cu multă regularitate, ședințele de lucru fiind organizate, pentru fiecare grupă de trei ori pe săptămînă, cîte 50 de minute.

Principiul care guvernează activitatea acestei adevărate «școli a sănătății» este îmbinarea frumosului cu utilul, crearea unui corp frumos, bine dezvoltat, și a unei bune sănătăți. Felicităm pe inițiatorii acestui centru de gimnastică igienică, cît și pe profesorii care se preocupă de buna funcționare a lui și încheiem cu hotărîrea de a-l frecventa și noi.

Violeta ANTONIU

curier medico- sportiv

Gina R. — Cluj. Așa cum v-am promis într-unul din numerele trecute ale revistei, vă dăm câteva indicații privitoare la utilizarea efortului în cadrul curei de slăbire. Regimul alimentar hipocaloric recomandat devine mult mai eficient dacă este însoțit de practicarea sistematică a exercițiilor fizice.

În felul acesta se accentuează dezechilibrul dintre necesitatea de energie a organismului și energia furnizată de alimente, fapt care duce la «topirea» grăsimii depusă în diferitele regiuni ale corpului.

Energia eliberată prin metabolizarea grăsimilor este însă foarte mare. Fiecare kilogram, de care vreți să scăpați, furnizează aproximativ 9000 de calorii. Cât trebuie să lucrați pentru a le cheltui puteți să calculați singură folosindu-vă de următoarele date.

În timpul unei ore de efort se consumă pentru fiecare kilogram de greutate corporală 3,14 calorii în mersul pe teren plat (viteză 4,2 km/oră); 6,42 calorii în mersul pe pantă cu înclinație de 15 grade (viteză 2 km/oră); 10,76 calorii în alergare cu 12 km/oră; 6,05 calorii în ciclismul de șosea (viteză 15 km/oră); 9,02 calorii în mersul pe ski (viteză 9 km/oră); 7,8 calorii în patinaj (viteză 12 km/oră); 5,22 calorii în canotaj (viteză 5 km/oră); 10,2 calorii în înot (viteză 3 km/oră); 7-10 calorii în jocurile sportive.

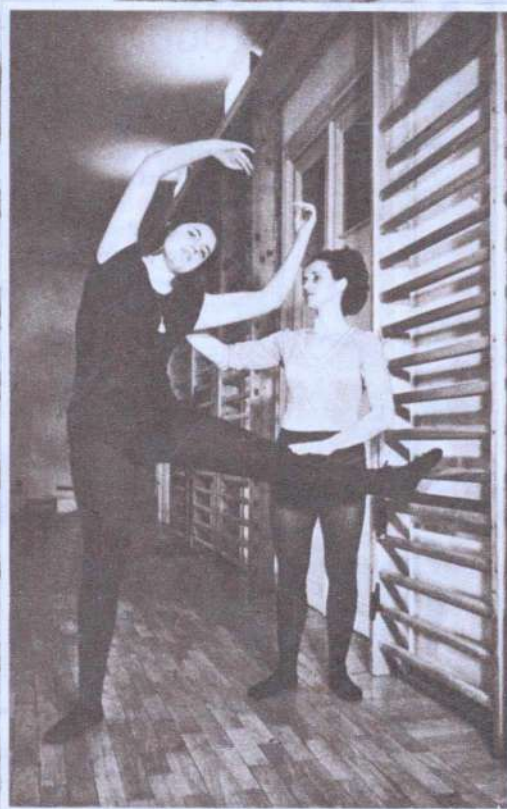
În funcție de posibilități și preferințe puteți apela la oricare dintre disciplinele sportive menționate mai înainte. Vă recomandăm să lucrați 1—1 1/2 oră zilnic sau de 3—4 ori pe săptămână câte 2—2 1/2 ore. Intensitatea efortului să nu fie mare, mai ales la început. Accentul trebuie să cadă pe volumul efortului efectuat astfel încât să nu vă obosească. Pentru aceasta este necesar ca ritmul de lucru să fie cât mai constant, iar frecvența cardiacă, numărată de mai multe ori în timpul lecției de antrenament, să rămână în jurul cifrei de 120 pulsații pe minut.

Nu uitați de asemenea să introduceți în programul dumneavoastră și exerciții speciale pentru musculatura regiunilor unde grăsimea s-a depus în cantitate mai mare.

Cura de slăbire necesită pricepere, metodă și perseverență. Mai ales perseverență. Vă recomandăm s-o efectuați sub îndrumarea și controlul unui medic specialist. Vă urăm succes!

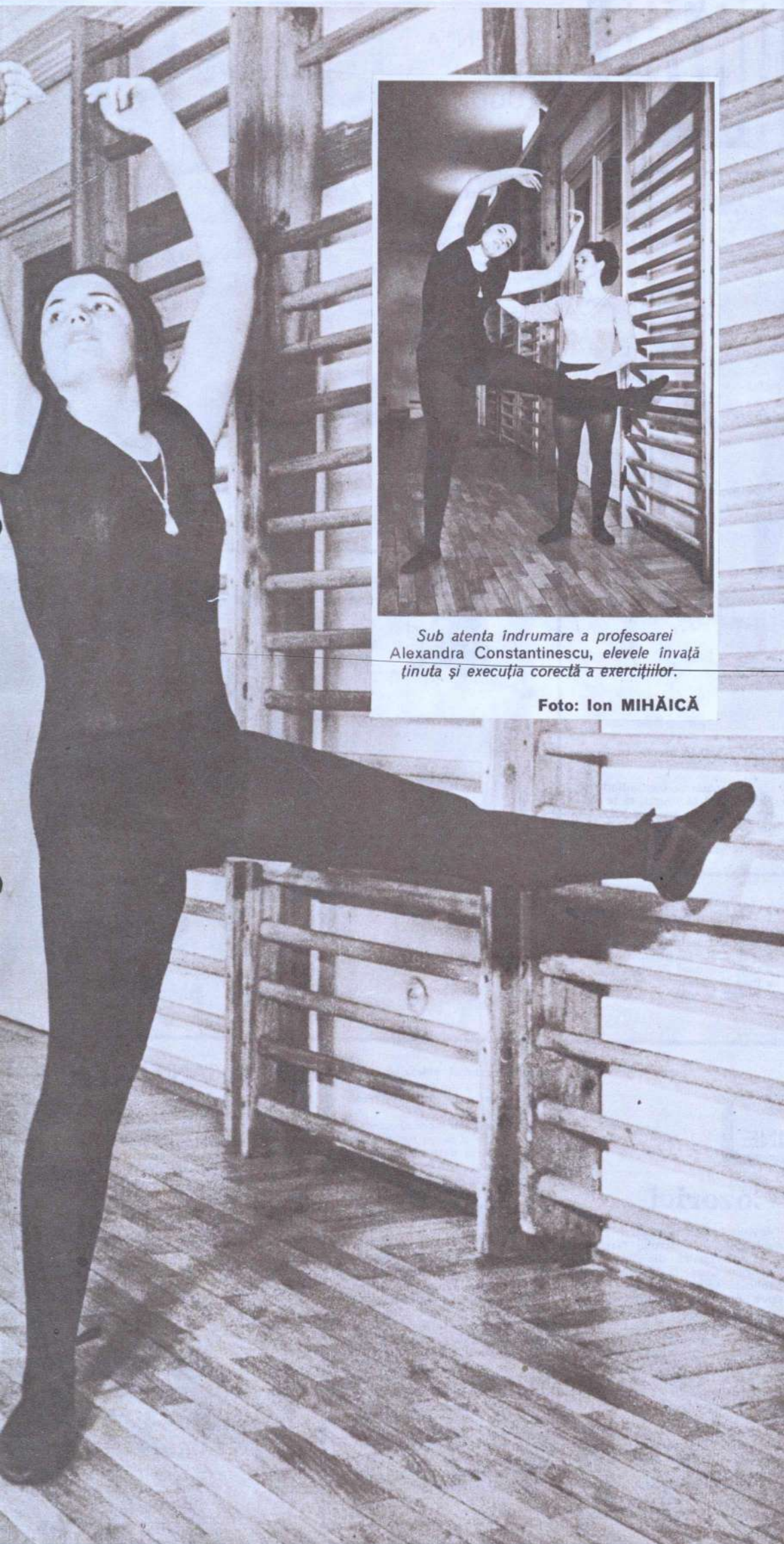
Conf. dr

Miron GEORGESCU

Sub atenta îndrumare a profesoarei Alexandra Constantinescu, elevele învață ținuta și execuția corectă a exercițiilor.

Foto: Ion MIHĂICĂ

DETENTA LUI ȚUGUILĂ

După cum se poate vedea, câștelul din fotografie, «Țuguilă», are o adevărată detentă de sportiv. Altfel nici nu s-ar putea, deoarece el își petrece marea majoritate a timpului printre boxerii din lotul nostru reprezentativ, alături de care se... antrenează. Campionul nostru la categoria semiușoară, Vasile Antoniu, a găsit această metodă originală de a-l pregăti pe Țuguilă la săritura în înălțime. Trebuie să recunoașteți că rezultatele sînt excelente.

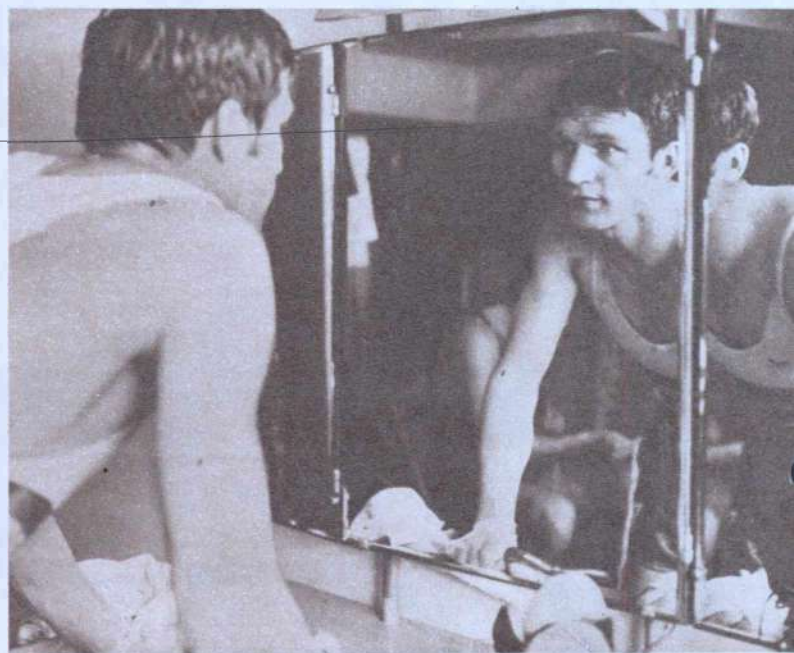

BUNĂ DIMINEAȚA, PRIMĂVARĂ!

Sportivii su încep să părăsească sălile de antrenament, continuându-și pregătirile în aer liber. Covorul verde al ierburii te invită să zburzi, să te joci cu mingea, să faci gimnastică, să alergi... Fotoreporterul nostru Ion MIHĂICĂ vă oferă cu acest prilej imaginea pe care a intitulat-o sugestiv «Bună dimineața, primăvară»

COCHETĂRIE PUGILISTI CĂ

Cine susține că unui boxer îi este indiferent aspectul cu care apare în public se înșală. Pugiliștii sînt aproape tot atît de exigenți în această privință ca și actorii. Iată-l pe fostul campion european Calistrat Țuțov solicitînd cu mult interes serviciile oglinzii, după meciul câștigat în fața lui Paul Dobrescu. După cum se poate vedea, Țuțov nu a avut motive să fie îngrijorat. Pe față, în afară de umbrele oboselei, nu i-a rămas nici un alt semn...

Sportul A DOUA PASIUNE

Gheorghe Cozorici

Invitatul rubricii noastre—reputatul actor, al Teatrului Național «I. L. Caragiale» din București, Gheorghe Cozorici, bine cunoscut publicului spectator prin interpretarea unor roluri de o mare factură artistică, în piese ca: «Surorile Boga», «Tragedia Optimistă», «Domniile Glembeys», «Becket», «Discipolul Diavolului», «Regina de Navarra», «Viitorul», «Săptămîna Patimilor», «Regele Lear» etc.

La clasică noastră întrebare «Vă place sportul?», Gh. Cozorici a zîmbit cu... subînțeles.

— Trebuie să știți că, în ordine cronologică, sportul a fost prima mea pasiune; mai precis luptele greco-romane.

— Cînd ați «debutat» în sport?

— Cu opt ani înainte să debutez în teatru, adică în anul 1948, cînd

activam la clubul «Metalul». Am fost apoi campion național la juniorii trei ani consecutiv: 1949—50—51.

— Spuneți acest lucru cu o deosebită modestie și cu un ton neutru, parcă ați vorbi despre altcineva...

— A trecut multă vreme de atunci; între timp am început să joc teatru și am fost nevoit să renunț la cariera de sportiv. E normal, așadar, să vorbesc cu degajare despre «Tempi passati».

— Ce sporturi vă mai interesează în afară de luptele greco-romane?

— În general, sporturile masculine mai dure, ca boxul și fotbalul. De altfel, urmăresc cu plăcere toate competițiile. Practic, însă, mă ocup numai de... pescuitul sportiv.

— Considerați că există o anumită legătură între profesia de actor și sport?

— Am să vă răspund citînd-o pe profesoara mea din Conservator, maestra Aura Buzescu care spune că «prima condiție pe care trebuie s-o îndeplinească un actor este să fie sănătos». Sînt întru totul de acord și pun un semn de egalitate între sănătate și sport. Quod erat demonstrandum.

V.A.

DE LA SANIE LA... BOB

Vă prezentăm două curiozități tehnico-sportive ale deceniului al treilea al secolului nostru: o sanie cu elice care atîngea viteza de 60 de kilometri pe oră, construită de francezul Leapeps, și un bob de lemn, «Viscolub», construcție românească, care prefigurează silueta aerodinamică a boburilor moderne. Pe cînd un nou bob românesc de o construcție originală? (I.M.)

„MISS BOX“

Și femeile au început să practice boxul? Din ferice, încă nu. Imaginea e doar un instantaneu din filmul american «Bătălia cea mare» în care protagonistă este o nouă stea, Ramona Markley (în fotografie), fostă «Miss California», candidată — fără succes — la titlul de «Miss Univers». Gurile rele spun că dacă Ramona va continua să se pregătească în mobilă artă va cuceri fără mare greutate și titlul de Miss Box.

REZERVA DE... PUCURI!
desen de ANDO

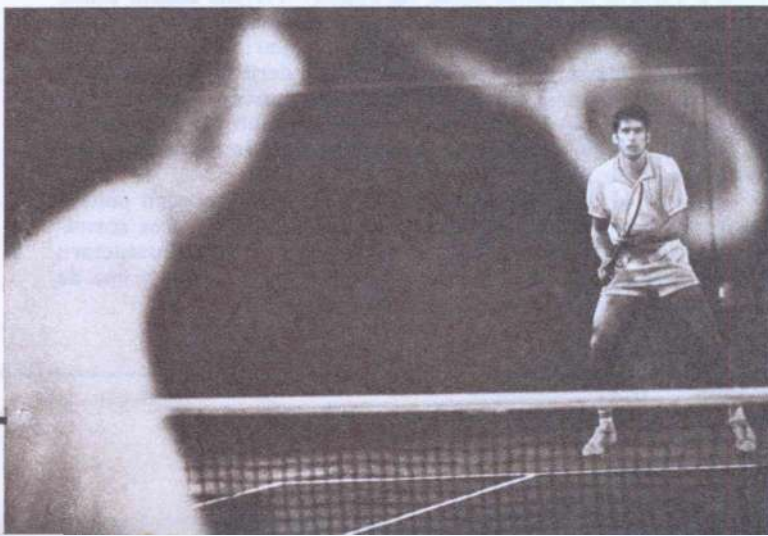

8 GREȘELI...

Copiind desenul de mai sus, caricaturistul Octavian COVACI a greșit, ca de obicei intenționat, de opt ori. Vă invităm să vă distrați, corectându-l.

FARSĂ FOTOGRAFICĂ

De cînd cu «Invadatorii» sîntem tentați să... vedem și noi farfurii zburătoare. Iată una apărînd chiar pe un teren de tenis, fapt care l-a uluit pe tenismenul din imagine. De fapt, este doar o farsă fotografică, care a transformat racheta jucătorului din stînga într-un «misterios» O.Z.N.

Stimați sportivi,

Este neîndoielnic faptul că, în activitatea dumneavoastră din sălile de sport, de pe stadioane, de pe pistele de întreceri automobilistice, motocicliste sau cicliste, în escaladarea înălțimilor amețitoare ale munților etc., pot rezulta unele accidente, cu urmări dintre cele mai grave. Poate că cunoașteți asemenea situații sau ați trecut chiar dv. prin momente deosebite.

Astfel de motive ne determină să vă amintim că **Administrația Asigurărilor de Stat** practică numeroase asigurări care sînt folosite oricui—și, bineînțeles, și dv.

Considerînd că dorința dv. de prevedere trebuie concretizată, vă prezentăm una dintre numeroasele asigurări pe care le puteți încheia, în condiții avantajoase, iar, în caz de nevoie, veți primi un ajutor material important și vă veți convinge că ADAS este prietenul dv.

Asigurarea despre care vă informăm este **asigurarea de accidente**, care poate fi încheiată de orice persoană în vîrstă de la 16 pînă la 70 de ani inclusiv.

Contractul de asigurare se încheie, după preferință, **pentru sume asigurate fixe**, sau **pentru sume asigurate convenite** cu **Administrația Asigurărilor de Stat**.

ASIGURAREA PENTRU SUME ASIGURATE FIXE

Măsura de prevedere respectivă se poate solicita pentru sume asigurate fixe și anume: 10.000 de lei pentru invaliditate permanentă totală și 5.000 de lei pentru deces, sau dublul ori triplul acestor sume, pe o durată de 3 sau 6 luni, în funcție de categoria tarifară prevăzută în tariful de prime, adică de profesia (ocupația) persoanei care se asigură și avîndu-se în vedere felul întreprinderii în care lucrează.

Este important să se rețină faptul că, contractul de asigurare se poate încheia și pe durate reprezentînd un multiplu al duratelor de 3 sau 6 luni corespunzătoare categoriei tarifare respective, însă nu mai mult de 2 ani.

Primele de asigurare se plătesc în momentul înmînării poliței, pentru întreaga perioadă. Cîteva amănunte despre valoarea acestora: pentru persoanele cuprinse în categoria I tarifară (instructorii de sport, antrenorii, profesorii de educație fizică etc.)—prima de asigurare este de 12 lei pe 6 luni.

ASIGURAREA PENTRU SUME ASIGURATE CONVENITE

Această asigurare se poate încheia pe durata de 1 an pînă la 5 ani inclusiv, suma asigurată—atît pentru invaliditate permanentă totală, cît și pentru deces—neputînd fi mai mică de 5.000 de lei.

Suma asigurată pentru invaliditate permanentă totală poate fi egală sau mai mare decît suma asigurată pentru deces, fără însă a depăși dublul acesteia. La această formă de asigurare primele se plătesc fie în momentul înmînării poliței de asigurare (pentru întreaga durată), fie în rate anuale, semestriale sau trimestriale,—anticipat. Primele pot fi plătite și în rate lunare anticipate, dacă o astfel de rată nu este mai mică de 8 lei.

Menționăm că, la înmînarea poliței, asiguratul achită simultan cea dintîi rată de primă, plus o sumă egală cu prima pe 2 luni. Celelalte rate se plătesc la termenele stabilite în polițe de asigurare.

Iată în continuare și unele amănunte cu privire la primele de asigurare ce se plătesc de către cei care se hotărăsc să ia o astfel de măsură de prevedere. Astfel, persoanele cuprinse în categoria I tarifară, despre care am amintit mai sus, plătesc—la 1.000 de lei sumă asigurată pentru fiecare an—cîte 1,60 lei pentru invaliditate permanentă totală și 1,60 lei pentru deces.

Cele cîteva exemple de sume asigurate plătite de ADAS, pe care vi le prezentăm, au darul să vă convingă, încă o dată în plus, despre utilitatea și avantajele asigurării de accidente:

● Sarlea Gheorghe	Ploiești	25.000 de lei
● Marin D. Ion	Prahova	25.000 de lei
● Neagu Nicolae	Prahova	25.000 de lei
● Fries Eduard	Cluj	25.000 de lei
● Jozsa Alexandru	Tg. Mureș	50.000 de lei

Rețineți:

Primele de asigurare sînt convenabile. Sumele asigurate, în caz de nevoie, se plătesc cu promptitudine.

(5037)

Cursa Păcii

LA A 25-a ANIVERSARE (I)

- Un debut modest și un viitor de o strălucire aproape nebănuită
- Cicliștii români prezenți în competiție de la debut și până astăzi
- Marin Niculescu, primul ciclist român câștigător de etapă
- Sportivii iugoslavi și polonezi domină prima ediție
- Englezul John Steel «maestrul măștrilor», câștigător în anul 1952... fără nici o victorie de etapă

2

Anul acesta, între 5 și 20 mai se va desfășura pe ruta BERLIN-PRAGA-VARȘOVIA cea de a XXV-a ediție — JUBILIARA — a competiției internaționale de mare amploare, «Cursa Păcii», considerată, pe bună dreptate, un autentic campionat mondial de mare fond al cicliștilor amatori. Această întrecere, de o reputație mondială la ora actuală, a luat ființă în urmă cu un sfert de veac din inițiativa ziarelor centrale GŁOS LUDU (devenit apoi TRYBUNA LUDU) din Varșovia și RUDE PRAVO din Praga.

Războiul erau încă viu, iar Varșovia, mai bine de jumătate, se prezenta ca o ruină uriașă. Totuși, cele două ziare frățești, cu un elan demn de toată lauda, au depus eforturi deosebite spre a pune pe picioare o competiție de asemenea proporții, care avea să lege în fiecare an în luna mai, cele două capitale, Praga și Varșovia. Pirește, începutul a fost modest, iar greutățile organizatorice evidente, atunci, doar la câțiva ani de la încetarea războiului pustitor.

«Cicliștii erau fericiți că participă la «Cursa Păcii», al cărei simbol era înălțător; nimeni nu se plingea că hrana era uneori prea puțină sau că în unele orașe bagajele s'ajungeau la un alt hotel decât la cel în care locuiau cicliștii. Cu toții înțelegeam realitatea și continuam să ne disputăm îndietatea cu entuziasm, bucurându-ne că pe șosele nu mai uriau șenilele tancurilor sau autocamionelor militare, ci se auzeau doar fișturul cauciucurilor și zurețelul spitelor...» Iată un mic fragment dintr-o lungă poveste spusă acum câțiva ani, la Brașov, unui grup de tineri cicliști, de către antrenorul Traian Chicomban, component al echipei naționale, participant la prima ediție, în 1948, pe ruta Praga-Varșovia, și clasat pe locul IX, din 55 de concurenți reprezentând 5 țări. Învingător, iugoslavul Alexandr Zoric, care a parcurs 1.104 km (în 7 etape) cu mediu medie orară de 30,700 km. Cu acest prilej înregistrăm și prima victorie românească prin Marin Niculescu, câștigătorul etapei a doua Pardubice-Brno.

3

Iugoslavii AUGUSTIN PROSINEC (stînga) și ALEXANDR ZORICI câștigătorii celor două variante ale primei ediții.

Pe echipe, România a ocupat în final locul 2. De notat că cicliștii români vor fi prezenți apoi la toate edițiile, «eveno» realizat, în afară de sportivii din Cehoslovacia și Polonia — țările organizatoare ale «Cursii Păcii» — doar de cei din Bulgaria.

Concomitent cu întrecerea pe distanța Praga-Varșovia, s-a desfășurat în anul de debut — 1948 — o a doua variantă a «Cursii Păcii» pe ruta Varșovia-Praga. Învingător tot un iugoslav, Augustin Prosinec (câștigătorul «Primului tur ciclist al României Democratice», în 1946), care a întrecut 61 de cicliști din 6 țări, realizând 32,400 km/h pe 872 km (5 etape). Pe echipe, victoria a revenit în ambele variante sportivilor din Polonia. Și așa se face că în 24 de ediții, competiția are în palmares 25 de învingători individuali, cât și pe echipe.

Ediția din 1949, pe ruta Praga-Varșovia (101 concurenți din 8 țări: 1259 km reparatizat în 8 etape; media orară — 34,600 km) a fost dominată categoric de simpaticul și internațional, cehoslovacul Jan Vesely, care a câștigat nu mai puțin de 5 etape, devenind idolul maselor de iubitori ai ciclismului din țara sa.

4

Marin NICULESCU, primul ciclist român câștigător de etapă, «pozat» pe stadionul din Brno, unde a obținut o frumoasă victorie.

El mai câștigase 3 etape în 1948 pe ruta Varșovia-Praga, iar în edițiile următoare va mai trece de câteva ori primul linia de sosire totalizând 16 victorii, record neegalat încă. Pe echipe, victorioasă a fost formația F.S.G.T.-Franța.

Din 1950, începe o adevărată dominație a cicliștilor danezi, care vor obține de 4 ori în 5 ani victoria individuală. Astfel danezul Willy Emborg își înscrie numele în palmares, iar cehoslovacul Ruzicka iese învingător în 4 etape. Românul Marin Niculescu se numără printre protagoniștii terminând pe locul 5. Pe echipe, victoria revine formației Cehoslovaciei, România ocupând locul 3. Un alt danez, Kai Allan Olsen, își aduce victoria în ediția a IV-a, anul 1951, pe ruta Praga-Varșovia, iar bălătosul Ruzicka obține din nou 4 victorii de etapă. (El va totaliza apoi 12 asemenea victorii, clasându-se pe locul 2 în palmaresul câștigătorilor de etape, după compatriotul său Vesely). Și în acest an avem un român printre protagoniștii: Const. Șandru, clasat finalmente pe locul 7.

5

Soborul alergător englez JOHN STEEL, supranumit «maestrul măștrilor», un fin latician al curselor pe etape.

6

Începând din anul 1952 traseul «Cursii Păcii» se mărește, căzând pe teritoriul R.D. Germane. La organizare, alături de ziarul «Rude Pravo» și «Trybuna Ludu», participă acum și ziarul «Neues Deutschland», amploarea competiției înregistrând o creștere evidentă. Pe noul traseu, Varșovia-Berlin-Praga (12 etape însumând 2.135 km, străbătute cu 34,500 km/h) s-a remarcat în mod deosebit un ciclist înalt, cu o ținută elegantă, taciturn și calm (ca orice englez, firește), cu un predilej suplu și un extraordinar simț tactic: John Steel (Anglia). Își drămuia... farmaceutic eforturile și «guce» întotdeauna evadările decisive în care apoi știa să pedaleze, nu glumă; ceea ce i-a făcut pe ziaristi să-l numească, pe bună dreptate, «maestrul măștrilor». El a câștigat ediția a V-a fără să fi avut vreo victorie de etapă. Concludent, nu? Pe echipe victoria a revenit formației engleze, admirabil condusă de Steel.

Din nou un danez — Cristian Pedersen — își înscrie numele în palmaresul probei, în anul 1953, în ediția a VI-a, desfășurată pe ruta Praga-Berlin-Varșovia. Ediția a fost dominată de duelul dintre Pedersen și echipierul său Andreassen, și el un îndreptățit aspirant la victoria finală, care însă a trebuit să se mulțumească cu locul doi. Pe echipe, a câștigat R.D. Germană, urmașii de Danemarca. Câștigătorul «Turului Egiptului» din luna ianuarie 1954, belgianul Van Meenen, împreună cu cehoslovacul Ruzicka și danezul Dalgaard, cel mai înalt ciclist din caravană (aproape 2 metri), fac ca ediția a VII-a (Varșovia-Berlin-Praga) să fie cel mai dîrz disputat de până atunci; de unde și o medie orară excepțională — 38 km — pentru o cursă de peste 2.000 de kilometri. Dar, Elaf Dalgaard știe să se impună și obține victoria finală, urmat de Ruzicka și Van Meenen.

Și astfel, din 1948, în fiecare primăvară, urmărit de milioane de spectatori, care formează un adevărat «culoar viu», de la Praga la Varșovia (via Berlin) în anii fără soț, iar pe ruta inversă, în anii cu soț, cicliștii, aplecați pe ghidoane, au dus cu ei, în înurețul etapelor, chemarea «PACE LUMI», competiția cu titlul de adîncă semnificație — «CURSA PĂCII» — creștind în amploare, atît din punct de vedere al valorii disputei sportive, cît și din cel al organizării; fapt care a situat-o în fruntea concursurilor internaționale de mare fond pentru amatori.

(Va urma)

Emil IENCEC

SPORT

2,50 lei

RUGBY PE ÎNAINȚARE..

Rugbyul se reduce adesea la o luptă surdă între înaintări, sportivă și bărbătească e drept, dar prea puțin spectaculoasă. Așa au stat lucrurile și în partida derby a campionatului dintre Grivița Roșie și Steaua (3-3). În lupta dîră pentru balon, grivițenii Demian, Veluda — cu mingea în mîini — Pop și Dumitru (în alb) și adversarii lor, Mihai, Balint (un mare talent) și Pinte.

Foto: Ion MIHĂICĂ